

israelske soldater på tross av våpenhvilen. Ved Rafah venter folk på å få krysse grensa til Egypt. FOTO: AFP/SCANPIX

Shawish, som jobbet ved Det islamske universitetet før han ble syk, må til avhør.

Ifølge det palestinske helsedepartementet venter 600–700 personer i Gaza på svar fra israelske myndigheter på sine søknader om utreisestillatelser. Rundt halvparten av dem som søker, får avslag, ifølge PCHR.

Åpnet grensa i helga

Leger for menneskerettigheter sa i en rapport tre uker etter starten på våpenhvilen at situasjonen så ut til å ha blitt verre for pasienter med behov

for behandling utenfor Gaza.

Det var derfor kjærkomment da Egypt åpnet slusene i helga, som en gest i forbindelse med ramadan som begynte i går, het det fra egyptiske myndigheter. I løpet av de to dagene grensa ved Rafah holdt åpent, slapp 2500 mennesker ut og 1000 inn. Flere pasienter med henvisning til egyptiske sykehus kom seg over grensa.

Ifølge en USA-ramforhandlet avtale fra 2005, kan ikke Egypt holde grensa åpent permanent uten avtale med Israel og Den palestinske selv-

styremyndigheten.

Israels utenriksråd Aharon Abramovitsj sier forhandlingene om løslatelse av korporal Gilad Shalit i Hamas-fangenskap og et ikke bestemt antall av de rundt 11.000 palestinske fanger i israelske fengsler, går tregt.

– Så langt har ingenting skjedd, sier Abramovitsj til avisa Ha'aretz.

Han sier han hadde ventet en utvikling etter inngåelsen av våpenhvilen.

yngvil.mortensen@klassekampen.no

Må ty til dårlige nødløsninger

Det ble enda færre paller enn før, som sto på vent på den israelske siden av det intrikate lastesystemet på grensestasjonen Karni/al-Mintar da Israel erklærte Gaza for «fiendtlig territorium» i midten av juni i fjor.

Det ble mindre av alt. Også Coca-Cola ble det slutt på. Gaza-innbyggerne produserte i stedet mer Mekka Cola. Men da det også ble slutt på kullsyren, stanset ikke Mekka Cola-

fabrikken, forteller Kirsten Belck-Olsen som leder Norsk Folkehjelps kontor i Gaza. Hun forteller hverdagshistorier om beleiringens konsekvenser.

En bekjent av henne gikk en varm og svett dag og kjøpte seg en boks Mekka Cola. Etter den første slurken hovnet halsen hans opp og han fikk andre allergiske reaksjoner. Han er lege, og satte sporenstreks antihistamin på seg selv før

han dro av gårde til sykehuset. Det er uvisst hvor mange andre som har fått slike reaksjoner på det ukjente stoffet som erstatter kullsyren.

En annen bekjent gikk på markedet og kjøpte sjampo, Head and Shoulders mot flass. De to flaskene var pent pakket inn i gjennomskiktig plast. Men da han skulle bruke sjampoen, viste det seg å være parfymert saltvann.

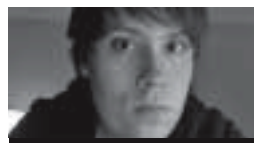
yngvil.mortensen@klassekampen.no

SNART PÅ FILM: George W. Bush vinker. FOTO: REUTERS/SCANPIX

Maktskiftet i USA er et faktum før valget.

Adjø til W.

Jan Grue

TANKEN SOM TELLER

George Walker Bush, Bush den yngre, Bush fils, Bush jr., Bush II, eller ganske enkelt Dubya, dobbeltve, W.

Oliver Stone har valgt det siste alternativet som tittel på biografilmens som slippes i oktober, hele tre måneder før GWB formelt forlater presidentembedet. Vi beveger oss stadig

raskere. «JFK» kom 28 år etter drapet på Kennedy; selv Richard Nixon fikk lov til å vandre heden før Stone oppsummerte ham med «Nixon» i 1995.

Men Oliver Stone følger utviklingen i media for øvrig: Det gjelder å være tidlig ute. Og kanskje er det symptomatisk at president Bush gjøres til gjenstand for Det historiske blikket,

«Det gjelder å være tidlig ute»

tilhørende regissøren som fremfor noen vil ha hevd på nyere amerikansk historie, før han strengt tatt har gått inn i historien.

The New York Times kommenterte tørt at mediedekningen av Bush har minket med 40 prosent sammenlignet med de første syv årene av embetsperioden. Og det er sant: Vi hører mindre til ham enn før, også i sammenheng med utenrikspolitikken (der selv presidentnominerte senatorer har begrenset med innflytelse). Han er jo en *lame duck*. Nå er det Obama og McCain som gjelder. Og slik er det jo ofte med avtroppende regjeringsoverhoder; det er bare det at amerikanerne har dratt det så langt. Er det noen som husker når

viraken rundt primærvalegene begynte? Det er over et år siden, er det ikke?

Vi nærmer oss et punkt der nyvalgt president har halvannet år på seg til å få gjort noe, før han må begynne å samle inn penger til kongressvalgene – de kommer som kjent annethvert år. Så er det noen måneders, kanskje et halvt års fred, før man må begynne å tenke på gjenvalget, en ny pause, og så kongressvalgkamp igjen. Så er det slutt. GWBs siste store partipolitiske bidrag var å trekke den republikanske delen av kongressen med seg ned i sluket i 2006.

Dermed får vi (vi som er storpolitiske nerder nok til å regne oss som pseudoamerikanere) en politisk kultur som prioriterer potensial fremfor alt annet. Obama representerer som kjent håp, og det er jo fint, frem til dagen han faktisk, forhåpentligvis, blir valgt. Etter det vil tonen i media nok endre seg.

Eller vil den egentlig det?

Jeg er plutselig ikke så sikker. Kanskje vil man ganske enkelt stille spørsmålet på en litt annen måte. Ikke: Vil Obama innfri etter valget?, men: Vil Obama innfri til neste valg? Slik har det jo vært med den norske, rødgrønne regjeringen – allerede før kommunevalget i 2007 rettet aviser og tv-kanaler blikket mot, jo da, stortingsvalget i 2009. Ikke: Hva slags politikk fører regjeringen nå?, men: Hvor lenge vil regjeringen holde.

Dermed er vi ved poenget mitt, som strengt tatt er det samme som i forrige spalte.

Hvor mye kunnskap om politikk trengs egentlig for å spekulere i fremtidig taktikk og strategi, eller i fremtidige resultater? Hva skiller en hypotese om utfallet av presidentvalget fra et veddemål om fotballkampen?

Ingen av delene gjør oss særlig klokere – det vedder jeg gjerne på.

Jan Grue,

stipendiat i språkvitenskap